

॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ इतिमौसलपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेचतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ दारुकइति ॥ १५२ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥

मत्वात्मानं त्वपराद्धं स तस्य पादौ जराजगृहेशं कितात्मा ॥ आश्वासयंस्तं महात्मा तदानीं गच्छन् धूर्वरोदसी व्याप्य लक्ष्म्या ॥ २४ ॥ दिवं प्राप्तं वासवो थाश्विनौ च
रुद्रादित्या वसवश्चाथ विश्वे ॥ प्रत्युद्युर्मुनयश्चापि सिद्धा गंधर्वमुस्याश्च सहाप्सरोभिः ॥ २५ ॥ ततो राजन् भगवानुग्रते जानारायणः प्रभवश्चाव्ययश्च ॥ यो
गाचार्यो रोदसी व्याप्य लक्ष्म्या स्थानं प्रापस्व महात्मा प्रमेयं ॥ २६ ॥ ततो देवैर्ऋषिभिश्चापि रुक्मः समागतश्चारणैश्चैव राजन् ॥ गंधर्वाग्र्यैरप्सरोभिर्वराभिः सि
द्धैः साध्यैश्चानतैः पूज्यमानः ॥ २७ ॥ तं वै देवाः प्रत्यनंदं तराजन्मुनिश्रेष्ठाऋगिरानर्चुरीशं ॥ तं गंधर्वाश्चापि तस्थुः स्तुवंतः प्रीत्या चैनं पुरुहूतोभ्यनंदत् ॥ २८ ॥
इति श्रीमहाभारतेमौसलपर्वणि श्रीकृष्णस्य स्वलोकगमने चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच दारुकोपिकुरुङ्गत्वाद्
ध्वापार्थान् महारथान् ॥ आचष्टमौसले वृष्णी नन्योन्येनोपसंहृतान् ॥ १ ॥ श्रुत्वा विनष्टान् वार्ष्णेयान् स भोजांधककौकुरान् ॥ पांडवाः शोकसंतप्ता वित्रस्तमनसो भ
वन् ॥ २ ॥ ततोर्जुनस्तानामंत्र्यकेशवस्य प्रियः सखा ॥ प्रययौ मातुलं द्रष्टुं नेदमस्तीति चाब्रवीत् ॥ ३ ॥ स वृष्णिनिलयंगत्वा दारुकेण सह प्रभो ॥ ददर्श द्वारकां वी
रो मृतनाथामिव स्त्रियं ॥ ४ ॥ यास्मतालोकनाथेन नाथवंत्यः पुरा भवन् ॥ तास्व नाथास्तदानाथं पार्थं दृष्ट्वा विचुक्रुशुः ॥ ५ ॥ षोडशस्त्रीसहस्राणि वासुदेव परि
ग्रहः ॥ तासामासीन् महान्नादो दृष्ट्वैवार्जुनमागतं ॥ ६ ॥ तास्तु दृष्ट्वैव कौरव्यो बाष्पेणापि हितेक्षणः ॥ हीनाः कृष्णेन पुत्रैश्च नाशकत्सो भिवीक्षितुं ॥ ७ ॥ स तां वृ
ष्णयंधकजलां हयमीनां रथोदुपां ॥ वादित्ररथघोषौघां वेदमतीर्थमहाद्रदां ॥ ८ ॥ रत्नशैवलसंघातां वज्रप्राकारमालिनीं ॥ रथ्यास्रोतो जलावर्तांच त्वरस्ति मि
तद्रदां ॥ ९ ॥ रामकृष्णमहाग्राहां द्वारकां सरितं तदा ॥ कालपाशग्रहां भीमानदीं वैतरिणीमिव ॥ १० ॥ ददर्श वासविर्धीमान् विहीनां वृष्णिपुंगवैः ॥ गतश्रियं निरा
नंदां पद्मिनीं शिशिरेयथा ॥ ११ ॥ तां दृष्ट्वा द्वारकां पार्थस्ताश्च कृष्णस्य योषितः ॥ सस्वनं बाष्पमुत्सृज्य निपपात महीतले ॥ १२ ॥ सात्राजितीततः सत्यारुक्मिणी
च विशांपते ॥ अभिपत्य प्ररुरुदुः परिवार्य धनं जयं ॥ १३ ॥ ततस्तं कांचने पीठे समुत्थाप्योपवेश्य च ॥ अब्रुवंत्यो महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे ॥ १४ ॥ ततः स
स्तूय गोविंदं कथयित्वा च पांडवः ॥ आश्वासयताः स्त्रियश्चापि मातुलं द्रष्टुमभ्यगात् ॥ १५ ॥ इति श्रीम० मौसलप० अर्जुनागमने पंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ॥ ७ ॥

॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ इतिमौसलपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेपंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ॥ ७ ॥